Лісникова хатина стояла самотньо в тайзі. Але в цій місцині ніколи не бувало тиші. Неподалік бігла шумлива гірська річечка. Весь шлях, який вона долала від засніженої верхівки гори до знаменитої в Приморському краї річки Уссурі, був встелений і малими і великими кам'яними брилами.

Вода неслась так швидко і так билась об каміння, що повсюди над кам'яними виступами виднілися білопінні куполи бризок. За сонячної погоди, якщо піти понад річкою, безліч малих різнокольорових веселочок можна побачити серед бризок.

Вода прохолодна, і за кілька хвилин купання все тіло наливалося свіжістю й силою. Я розтирався рушником, вдягавсь і довго не міг відірвати очей від стрімливої гірської річки, хитавиці дерев в уссурійській тайзі. Кедри, дуби, модрина, вільха стояли муром уздовж усього берега. Верховіття переплелося. Здавалося, вода тече в зеленому тунелі.

Трохи пізніше до мене підбігла Оленка, онучка лісникова, тягла за руку і кликала снідати. Ми з нею повертались до двору. Всю дорогу вона розповідала мені про тайгу, про звірів і птахів, а найбільше про квіти. Дівчинка була допитлива і за кілька місяців гостювання в діда встигла багато цікавого довідатись.

Лісник Степан Петрович не зважав на свою онучку, малу щебетуху.

— З нею нема коли нудьгувати. Нащебече тобі чого хоч,— промовляв лісник, коли всі ми сідали до столу снідати.

Після сніданку я брав рушницю і понад річкою йшов у тайгу. Вода в річці дуже прозора, аж до самого дна все видно, і неважко було знайти місце, щоб порибалити.

Одного разу я повертався до лісникової хати дуже рано, зразу по обіді.

Сонце припікало, і лише в затінку можна було сховатися від спеки. Глянув уперед і враз завмер. Зеленого галявиною до берега річечки йшов тигр. Йшов ліниво, вигинаючи спину. Коло берега схилився і спрагло став пити воду.

На протилежному березі з'явилась Оленка. Вона зупинилась і сплеснула в долоні. Тигр підвів голову і, мружачи очі проти сонця, подивився на Оленку. Потім фиркнув і став лапою вдаряти по воді. Оленка аж присіла від хвилювання і знову почала плескати в долоні. А тигр, не звертаючи на неї уваги, бурунив лапою воду. Бризки посипались йому на голову і на шию.

Купці, купці, промовила Оленка, присідаючи.

Тигр знову підвів голову, потім повернувся в мій бік, на шерех, прислухався. Я весь цей час тремтів за життя дівчинки і тримав рушницю напоготові.

Але тигр ще мить постояв і нехотя покинув річечку — пішов поволі у хащі.

Я підбіг до Оленки. Вона розгублено дивилася. А коли побачила мене, то одразу запротестувала:

— Нащо ви тигра прогнали, він так гарно купався...

Я схопив її за руку і силоміць потяг за собою. Заспокоївся лише біля лісникової хати.

Степан Петрович вийшов нам назустріч і, коли почув про тигра, то тільки розвів руками.

— Правда, вони в таку спеку нікого не чіпають,— промовив він.— Та й взагалі ці звірі на людину не кидаються. І як це він аж до житла зайшов?

— Тепер тигр ніколи не прийде,— гнівалася на мене Оленка.— Ви ж його налякали рушницею.

І потім щоразу, коли я повертався з тайги та минав те місце, де тигр пив воду, мені все ввижалося, ніби там стоїть смугастий звір і лапою бурунить воду.